ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΠΡΟΝΟΙᾼ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Η΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1918. ΑΡΙΘ. 176

ΚΑΙ ΗΝ Η ΠΤΩΣΙΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗ

Ἐδαμάσθη λοιπὸν ὁ ἀπὸ τετραετίας καὶ πλέον κατακυλίσας τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῷ αἵματι ἐχθρὸς καὶ ὁ ἀλάστωρ ἐταπεινώθη. Ὁ Θεὸς παρεχώρησεν ἵνα ἡ ὑπερφρόνησις αὐτοῦ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἐν τῇ φυσιώσει ταύτῃ νομίσῃ πραγματοποιήσιμον τὴν ἰδέαν τῆς κοσμοκρατορίας, ἵνα ἀπεργασθῇ καὶ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ μεγάλην μεγαλωστί. Σύμπας ὁ κόσμος ἐνθυμεῖται τὴν αὐθαδεστάτην κομπηγορίαν, δι᾽ ἧς ἐξεσφενδόνιζε πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις τὰς ἀπειλάς του. Πάντα ἀνθρώπινον καὶ θεῖον νόμον καταπατήσας, ἐξαπέλυσε κατὰ μικρῶν καὶ κατὰ μεγάλων, κατ᾽ ἀδυνάτων καὶ ἰσχυρῶν, πᾶν σατανικὸν ἐφεύρημα ὕλης καὶ δυνάμεως, ἐν τῇ λύσσῃ δ᾽ αὐτοῦ ὡς γνώμονα τοῦ ἀφηνιασμοῦ του θέμενος τὴν θηριώδη ἀρχὴν ὅτι «ἡ ἀνάγκη δὲν γνωρίζει νόμους» καὶ ἐκμυκτηρίσας πᾶσαν δικαιοσύνην καὶ πᾶσαν ἠθικήν, κατεσπάραξε τὰς σάρκας τῆς ἀνθρωπότητος, κατέπνιξε πᾶσαν ψυχὴν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, τὸ πᾶν μετέβαλεν εἰς ἐρείπια, εἰς φθοράν, εἰς στεναγμοὺς καὶ εἰς

δάκρυα. Τέλεον ἀγνοήσας τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ καθυβρίσας τὸν Θεὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐλησμόνησε καὶ τὸν Θεὸν τῶν ἐκδικήσεων καὶ ἐπεκαλεῖτο ἴδιον Θεόν, τῶν ἀνοσιουργημάτων αὐτοῦ συνεργόν. «Ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν».

Ἀλλ' ὁ μακρόθυμος Θεός, ἐπὶ μακρὸν ὑπομένων τὴν παράφορον ταύτην μανίαν τῆς ἀδικίας, μόνος καὶ ἐγίνωσκε τὸ ὅριον, μέχρι τοῦ ὁποίου θὰ παρεχώρει τὴν αὐταπάτην τοῦ θριάμβου τῆς ἁμαρτίας καὶ θὰ συνεκράτει τὸν θυμὸν Αὐτοῦ. Τῆς ἐκρήξεως τῆς θείας ὀργῆς τὸ πλήρωμα ἐπέστη, καὶ οἱ εἰς ὕψος ἀσεβήσαντες ἐν αἰσχύνῃ καὶ ταραχῇ ὡς σκεύη κεραμέως συνετρίβησαν, μετεβλήθησαν εἰς χοῦν, ὃν ἐκρίπτει ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐλάλησεν ὁ Κύριος ἐν δυνάμει, ἐπετίμησε τοῖς κακούργοις ἔθνεσι, συνελήφθησαν ταῦτα ἐν διαβουλίοις οἷς διελογίζοντο, ἐνεπάγησαν ἐν διαφθορᾷ ᾗ ἐποίησαν, ἐν παγίδι ᾗ ἔκρυψαν συνελήφθη ὁ ποὺς αὐτῶν, εἰς τὸν ὃν εἰργάσαντο βόθρον ἐνέπεσον, αἱ ρομφαῖαι αὐτῶν ἐξέλιπον εἰς τέλος, ὁ πόνος αὐτῶν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐπεστράφη καὶ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτῶν ἡ ἀδικία αὐτῶν κατέβη, τὸ δὲ μνημόσυνον αὐτῶν ἀπώλετο μετ' ἤχου καὶ διὰ παντός.

Οὐδ' ἦτο δυνατὸν ἄλλως γενέσθαι. Κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ τῶν ἐκδικήσεων, τοῦ Πατρὸς τῶν εὐσεβῶν καὶ τοῦ Προστάτου τῶν ἀδικουμένων, οὐ παροικήσουσι πονηρευόμενοι, οὐ διαμενοῦσι παράνομοι, εἶνε μισητοὶ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν καὶ βδελυκτοὶ οἱ δόλιοι καὶ τῶν αἱμάτων οἱ ἄνδρες. Οἱ γινώσκοντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ ἐκζητοῦντες αὐτὸν δὲν ἐγκαταλείπονται, ἐὰν δὲ καὶ δοκιμάζωνται πολλάκις καὶ ἐπὶ μακρὸν πάσχωσι καὶ θλίβωνται, οὐκ εἰς τέλος ἐπιλησθήσονται ὑπὸ τοῦ εἰς σωτηρίαν παιδεύοντος αὐτοὺς Προστάτου καὶ Προνοητοῦ, ἡ δ' ὑπομονὴ αὐτῶν οὐκ ἀπολεῖται εἰς τὸν αἰῶνα.

Δοξάσωμεν λοιπὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἀφῆκε τὸν κόσμον πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύναται, ὅτι ἐλύτρωσεν ἡμᾶς πε-

ραιτέρω δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων, ὅτι ἀνέτειλε τῇ ἀνθρωπότητι τὴν ἠῶ τῆς εὐλογημένης εἰρήνης τοῦ κόσμου. Νέα περίοδος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἐγκαινίζεται ἀπὸ τῆς σήμερον. Ὁλόκληρος κόσμος ἰδεῶν ἀνατρέπεται, εἰς τὴν σύνεσιν δὲ τῶν ἐν τῷ πρωτοφανεῖ τούτῳ πολέμῳ δοκιμασθέντων ἀπόκειται νὰ διακρίνῃ τίνα ὁδὸν ὀφείλει τοῦ λοιποῦ νὰ βαδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης, ἵνα ἐφίκηται τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς προορισμοῦ. Πάντες ὁμοῦ καὶ εἷς ἕκαστος ἐπὶ μέρους ἀντλήσωμεν διδάγματα σοφὰ καὶ σωτήρια ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ταύτης περιπετείας. Πρὸ παντὸς ὅμως ἐκ ταύτης δέον νὰ διδαχθῶσιν οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν. Ἡ Ἱστορία, κατ᾽ ἐξοχὴν σήμερον ἀποτεινομένη πρὸς αὐτοὺς καὶ δεικνύουσα τὸ χαμαὶ κείμενον ἄθλιον ἠθικὸν πτῶμα τοῦ πρωτεργάτου τῆς παγκοσμίου συμφορᾶς, πρὸς παραδειγματισμὸν μετ᾽ αὐστηρότητος φθέγγεται: «Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν».

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς γνωρίζει ὅτι χριστιανοὶ ψευδοδιδάσκαλοι τῆς ἐποχῆς του ἐκήρυττον σεβασμὸν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου, τὰς ὁποίας κατήργησε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος. Τὸ ἔκαμνον δὲ ἐν γνώσει ὅτι ἦσαν καταργημέναι καὶ μόνον διότι ἐφοβοῦντο μήπως προσκρούσουν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι, ὁμοῦ μὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ἰσχύει καὶ ὁλόκληρος ὁ παλαιὸς νόμος. Δειλοὶ δηλαδή, ἄνανδροι, μὴ ἔχοντες τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸ θάρρος τῆς ἀληθείας, φροντίζοντες περισσότερον περὶ τῆς ἀρεσκείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι περὶ τοῦ καθήκοντός των καὶ περὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ εἶνε ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, ἐρρυμουλκοῦντο αὐτοὶ καὶ τοῦ ὑπέθαλπον τὰς προκαταλήψεις καὶ τὰς πλάνας του.

Ἐντεῦθεν τέσσαρα προέκυπτον κακά. Ἕν, ἡ ἠθικὴ χρεοκοπία

τῶν διδασκάλων τούτων. Ἕτερον ἡ συνέχεια τῆς πλάνης πολλοῦ μέρους τῶν ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανῶν, οἵτινες ἐνόμιζον ὡσαύτως ἰσχύοντας καὶ τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον νόμον. Τρίτον, ὁ σκανδαλισμὸς τῶν ἐξ ἐθνῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ὀρθῶς ἔκρινον ὅτι τὸ βάπτισμα κατήργησε τὴν περιτομήν. Καὶ τέταρτον, ἡ ἐκ τῶν τοιούτων ἀντιθέτων ἀντιλήψεων πρόκλησις διαιρέσεων καὶ διχογνωμιῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' οἱ ψευδοδιδάσκαλοι δὲν ἐνδιεφέροντο δι' ὅλα ταῦτα τὰ ἄτοπα. Ζῶντες μεταξὺ πληθυσμῶν κατὰ μεγίστην πλειονότητα Ἰουδαϊκῶν, ἤθελον νὰ εὐαρεστοῦν εἰς τοὺς πολλούς, διὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τοιουτοτρόπως καὶ τὴν κοσμικὴν ὑπόληψίν των καὶ τὴν ἡσυχίαν των.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὀφείλομεν νὰ προσέχωμεν μήπως καὶ ἡμεῖς, ἐκ συμφέροντος ἢ ἐκ δειλίας, γινόμεθα ἔνοχοι εἰς βλάβην τῆς ἀληθείας καὶ ὑποστήριξιν προλήψεων ἀντιχριστιανικῶν, ἀδικοῦντες τοιουτοτρόπως καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν ἑαυτόν μας.

Εἰς πολλοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ σήμερον ὑπάρχουν δεισιδαιμονίαι καὶ χαμηλαὶ ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι ἀντιτίθενται πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα. Αἱ δεισιδαιμονίαι αὗται καὶ αἱ πλάναι, κατὰ μέρος μὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊκὸν τυπικισμόν, τὸν ὁποῖον ἦλθε ν' ἀντικαταστήσῃ ἡ χριστιανικὴ πνευματικότης, κατὰ μέρος δὲ ἄλλο ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρικὴν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἦλθε νὰ καταργήσῃ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Τί λοιπὸν ὀφείλουν νὰ κάμνουν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ καθηγηταί, καὶ καθόλου ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἁγνοῦ χριστιανικοῦ φωτός; Καθῆκόν των εἶνε ὄχι νὰ συνθηκολογοῦν πρὸς τὰς προλήψεις ταύτας, τὰς δεισιδαιμονίας, τὰς πλάνας, ἀλλὰ νὰ ἐργάζωνται πρὸς διάλυσίν των.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τοῖς συγχωρηθῇ, τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ τοῖς ἐπιβάλλεται, εἶνε νὰ μὴ κτυπήσουν τὴν ἀμάθειαν ταύτην πολὺ αὐστηρὰ καὶ πολὺ ἀπότομα, ἀλλὰ νὰ ζητήσουν νὰ θεραπεύσουν τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς κακῆς συνηθείας διὰ διδασκαλίας πατρικῆς, διὰ παρακλήσεως καὶ φωτισμοῦ. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποθάλπωμεν τὴν ἀμάθειαν, νὰ διαιωνίζωμεν τὴν δεισιδαιμονίαν ἐπὶ βλάβῃ τῆς λατρείας, ἥτις πρέπει νὰ εἶνε ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ μὲ τήρησιν μόνον ἐκείνων τῶν

τύπων, τοὺς ὁποίους, στοιχοῦσα εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις, διεφύλαξε μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ θάρρος τῶν διδασκάλων τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ παντὸς χριστιανοῦ, ἔχοντος καθήκοντα διαφωτισμοῦ πρὸς τοὺς οἰκείους του, τοὺς φίλους του, τοὺς γνωστούς του, πρέπει ἰδίᾳ νὰ ἐκδηλώνεται εἰς δύο τινά. Ὅταν εὑρίσκωνται ἀπέναντι ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ὅλη ἡ θρησκεία συνίσταται εἰς τοὺς τύπους, ὑπὸ τοιαύτην δὲ ἀντίληψιν καταπατοῦν μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν τὰς θείας ἐντολὰς καὶ τὴν χριστιανικὴν πρᾶξιν· καὶ ὅταν ἔχουν ἐμπρός των τοὺς ἡμιμαθεῖς ἐκείνους καὶ δοκησισόφους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν τῆς ψευδοῦς καὶ ζοφώδους γνώσεώς των, ἢ ἀρνοῦνται ἐντελῶς τὰς βάσεις αὐτὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἢ θέλουν τὸν Χριστὸν ὅπως τὸν πλάττουν αὐτοί, ἔξω τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς τοὺς τοιούτους ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα διαφωτιστικοὶ μετὰ πραότητος καὶ ἀγαθότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς εὐσταθείας ὅλης. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήνωμεν εἰς τὰς πλάνας των διὰ τῆς σιωπῆς μας. Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ σιγῶμεν, ὅταν αὐτοὶ διδάσκουν ἄλλους μεταδίδοντες τὰ δηλητήριά των. Πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὀφείλομεν νὰ τοὺς ἐπιδοκιμάζωμεν καὶ νὰ συσχηματιζώμεθα μετ᾽ αὐτῶν, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν εὔνοιάν των ἢ διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν τὴν δυσμένειαν καὶ τὴν καταλαλιάν των.

Ὑποχρεούμεθα νὰ διαδίδωμεν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν μὴ φειδόμενοι κόπου, ὑποχρεούμεθα πάντες νὰ τὴν ὑποστηρίζωμεν μετὰ παρρησίας, ἐπαισχυνόμενοι καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὅστις εἶνε ὁ Κριτής μας, καὶ ὄχι τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν ὀλίγον καὶ προσωρινῶς, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἀπολέσουν.

Ἐντὸς ἴσως αὐτοῦ τοῦ οἴκου μας ὑπάρχει ἡ δεισιδαιμονία. Ἴσως ἴσως δὲν λείπει ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ ὁ γραμματισμένος υἱὸς ἢ ἡ γραμματισμένη κόρη μὲ τὸν πολὺν ἢ ὀλίγον δηλητηριασμόν, τὸν ὁποῖον μεταδίδουν μερικοὶ διδάσκαλοι καὶ μερικὰ σχολεῖα. Τί κάμνομεν ἀπέναντί των; Ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη, ἡ δι᾽ αὐτοὺς μεγάλη καὶ φοβερὰ πρὸς τὸν Θεὸν εὐθύνη μας ἐπιβάλλει νὰ γινώμεθα διδάσκαλοί των, ὥστε, βαθμηδόν, νὰ τοὺς ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὰς πλάνας των

καὶ νὰ τοὺς φέρωμεν πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία μόνη πρέπει νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς ψυχάς μας, ἄνευ νοθεύσεως διὰ δεισιδαιμονιῶν καὶ ἄνευ ὑπονομεύσεως διὰ διδαγμάτων ἀντιθρησκευτικῶν, τὰ ὁποῖα, φονεύοντα τὴν πίστιν, κατεργάζονται τὴν μεγίστην τῶν συμφορῶν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

Α΄.

Ἐὰν ἡ θρησκεία εἰς πᾶσαν τάξιν καὶ ἡλικίαν ἀνθρώπων τυγχάνῃ ἀναγκαία καὶ ὠφέλιμος, ὡς ἐπιφέρουσα τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς διανοίας ἀπὸ ἀμφιβολιῶν καὶ ἀμφιταλαντεύσεων καὶ τὴν γαλήνην τῆς καρδίας, ὡς διατελοῦσα πολύτιμος φίλος συνοδεύων τὸν ἄνθρωπον πανταχοῦ καὶ πάντοτε, προτρέπων καὶ ἐνισχύων εἰς τὰ πρέποντα καὶ τὰ ὠφέλιμα, ἀποβαίνει ὅμως ἀναγκαιοτέρα καὶ ὠφελιμωτέρα εἰς τὴν νεολαίαν, διότι παιδαγωγεῖ τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸν χρόνον ἀκριβῶς ἐκεῖνον, καθ᾿ ὃν τίθεται τὸ θεμέλιον ἅπαντος τοῦ μετὰ ταῦτα βίου καὶ ἡ βάσις πάσης τῆς μετέπειτα προόδου, δράσεως καὶ εὐδαιμονίας αὐτοῦ.

Ἐνίοτε ὅμως παρά τισι τῶν νομιζόντων ἑαυτοὺς ὡς πεπολιτισμένους νέων ὑπάρχει ἡ πεπλανημένη ἰδέα ὅτι τὸ θρησκεύεσθαι τυγχάνει τι τὸ ὀπισθοδρομικὸν καὶ πλῆρες φανατισμοῦ καὶ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὰς νεωτέρας τεραστίας προόδους τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῷ πολιτισμῷ. Ἀλλὰ ταῦτα εἶνε πλήρη πλάνης· ἀγνοοῦσιν οἱ ταῦτα λέγοντες τὸν μέγαν ἐπιστημονικόν, αἰσθηματικὸν καὶ φιλολογικὸν πλοῦτον, ὅστις ἐνυπάρχει ἐν τῇ Χριστιανικῇ Θρησκείᾳ, ἥτις ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴν πάσης ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως καὶ παντὸς εὐγενοῦς καὶ γενναίου αἰσθήματος παρ[á] πάσῃ προσωπικότητι διαπρεπούσῃ εἴτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἴτε ἐν τ[ῇ] τέχνῃ, εἴτε ἐν οἱῳδήποτε περιβλέπτῳ τῆς πολιτείας κλάδῳ· δὲν λαμβάνουσι συγχρόνως ὑπ᾿ ὄψει, ὅτι ἡ τῶν τρόπων λεπτότης καὶ [ἡ] τῆς συμπεριφορᾶς ἁβρότης παρὰ τῷ νεωτέρῳ πολιτισμῷ ἄνευ το[ῦ] ἐρείσματος τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον οὐ[χὶ]

μόνον ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ἐσωτάτων κλίσεων καὶ ἐλατηρίων, εἶναι ψευδῆ, ὑποκριτικὰ καὶ ἐπίπλαστα· ἐπηρεάζονται ἐν ταῖς ἰδέαις καὶ κρίσεσιν αὐτῶν ὑπὸ διαφόρων συγγραμμάτων ἀνδρῶν τεταραγμένων τὴν διάνοιαν συνεπείᾳ ἀτάκτου πολλάκις βίου, ἢ ἡμιμαθῶν, οἵτινες ὑπὸ εὔηχα ὀνόματα νεωτέρων σχολῶν ρεαλισμοῦ, ρωμαντισμοῦ, σοσιαλισμοῦ καὶ τῶν παραπλησίων, οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν ἢ νὰ ἀναμασσῶσι παλαιὰς θεωρίας πολεμηθείσας πρὸ αἰώνων παρὰ τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἥτις καὶ ἂν ὑπάρχῃ τι τὸ καλὸν κπὶ ἐπαινετὸν ἐν τοῖς νεωτέροις τούτοις φιλοσοφικοῖς συστήμασι, πολὺν χρόνον πρὸ τούτων ἀνέπτυξεν, ἐξῆρε καὶ ἐφήρμοσε τοῦτο· δὲν διαβλέπουσιν ὅτι καὶ ἐάν ποτε ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ παρέκκλισίς τις ἐσημειώθη, αὕτη ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἐκκλησίας ὡς ἀλλοτρία ἑαυτῆς.

Ἄλλοι διατείνονται, ὅτι δὲν δύναται ὁ νέος θρησκευόμενος νὰ σκέπτηται διαρκῶς περὶ Θεοῦ καὶ νὰ μελαγχολῇ καὶ οὕτω νὰ στερῆται πάσης ὀρέξεως πρὸς ἐργασίαν καὶ δρᾶσιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι σφαλερά· ἡ θρησκεία δὲν εἶναι μελαγχολία· τοὐναντίον εἶναι χαρὰ ἀληθής, προερχομένη ἐκ τῆς τελείας ἁρμονίας σώματος καὶ πνεύματος, ἁρμονίας ἐπιφερούσης ὑγείαν, εὐεξίαν διαρκῆ καὶ σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἰσχὺν ἀκατάβλητον· ἡ θρησκεία εἶναι χαρὰ ἀληθής, μὴ διακοπτομένη ὑπὸ τῶν φοβερῶν τύψεων τοῦ συνειδότος καὶ τῆς ἀνίας καὶ καθ' ἑαυτοῦ ἀηδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα συνεπάγεται ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ταύτῃ συμπαρομαρτοῦσα ἁμαρτία. Ἄλλως τε, θέλοντες τὸν νέον θρησκευόμενον, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ σκέπτηται διαρκῶς περὶ Θεοῦ κατὰ λεπτολόγον καὶ σχολαστικὸν τρόπον καὶ νὰ ἀποξενῶται πάσης ἄλλης ἐργασίας· ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξευγενισθῇ καὶ ἐξαγνισθῇ πᾶσα αὐτοῦ ἐργασία καὶ σκέψις, ὥστε ἐν ταύταις νὰ ἄγηται πάντοτε ἀπὸ εὐγενῶν ἰδεῶν καὶ οὐχὶ ἀπὸ ταπεινῶν καὶ ἰδιοτελῶν ἐλατηρίων καὶ διατελῇ οὕτως ἐν ἐξάρσει πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ, μὴ οἰστρηλατούμενος ὑπὸ τῆς χαρᾶς τῶν ἀτόπων ἀπολαύσεων, ἥτις εἶναι πάσης πραγματικῆς χαρᾶς ἔρημος, πικρίας δὲ καὶ ἀκαταστασίας πλήρης.

Δὲν εἶναι ὡσαύτως ἀληθὲς τινῶν ἀντιφρονούντων τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ὁ νέος δὲν κατανοεῖ τὴν θρησκείαν ὡς στερούμενος ἔτι τῆς ἀπαιτουμένης ἀναπτύξεως τοῦ νοῦ. Ἡ θρησκεία ἕδραν κυρίως ἔχει

τὴν καρδίαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος, πρὸ τοῦ ἀρχίσῃ ἐννοῶν τὴν θρησκείαν, αἰσθάνεται αὐτήν, εἶναι παρ᾿ αὐτῷ ἔμφυτον συναίσθημα, τὸ καὶ πληροφοροῦν ἀκριβῶς περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ σπουδαιότερος λόγος, ἵνα ἐν παρεκβάσει προσθέσωμεν, δι᾿ ὃν ὁ ἐχέφρων ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῆς θρησκείας, οἱασδήποτε καὶ ὁσασδήποτε κατ᾿ αὐτῆς καὶ ἂν προσαγάγωσιν ἀποδείξεις οἱ ἐκπεφυλισμένοι ἀσεβεῖς. Ἐξηγούμεθα σαφέστερον. Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ πεισθῇ ἡ μήτηρ δι᾿ ὁσωδήποτε ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ ἀγαπῶσα τὸ τέκνον αὐτῆς; Βεβαίως οὐχί, διότι τὸ μητρικὸν φίλτρον εἶναι ἔμφυτον, ἀπορρέον ἀπὸ τῆς καρδίας, ἥτις πληροφορεῖ αὐτόν, ὅτι ἡ στοργὴ εἶναι αἴσθημα ἐγγενὲς καὶ τιμιώτατον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδαμῶς δι᾿ οἱασδήποτε δυνάμεως νὰ ἀποχωρισθῇ δύναται. Τοῦτο νοήσωμεν καὶ ἐπὶ τῆς θρησκείας· διότι τότε πῶς θὰ ἐξηγηθῇ τὸ ὅτι ἄνθρωποι μηδεμιᾶς ἀναπτύξεως εὐμοιροῦντες θρησκεύονται;

Ἀφ᾿ οὗ λοιπὸν εἶναι ἔμφυτος ἡ θρησκεία εἰς πάντα ἄνθρωπον, εἶναι τοιαύτη καὶ παρὰ τῷ νέῳ, παρ᾿ ᾧ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς αὕτη δύναται νὰ ἑδρασθῇ εὐκολώτερον, διότι ἡ καρδία τοῦ νέου εἶναι ἁγνὴ καὶ καθαρά, μὴ κηλιδωθεῖσα ὑπὸ τῶν παρεκτροπῶν καὶ ἐπιτεχνασμάτων τῆς βιοπάλης· ἡ καρδία τοῦ νέου ἀποτελεῖ γῆν ἀγαθήν, καταλληλοτάτην πρὸς θρησκευτικὴν ἀροτρίωσιν, δι᾿ ἧς καλλιεργοῦνται πάντα τὰ εὔοσμα ἄνθη τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας καὶ προλαμβάνονται αἱ βλαστήσεις τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν ἀκανθῶν. Καὶ περὶ τούτων προσεχῶς.

Ἀχιμ. ***Ἀνδρέας Χρ. Τριανταφύλλου.***

ΘΕΟΣ ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Α΄. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ

β΄) Ἡ προφητεία τῶν Ἰουδαίων.

ϛ΄.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς ὁ Λυτρωτὴς θὰ εἶναι βασιλεὺς πρᾷος καὶ θὰ ἐπιβαίνῃ ὄνου, συμβόλου εἰρήνης· «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ βα-

σιλεύς σου ἔρχεται δίκαιος καὶ σῴζων, αὐτὸς πραΰς καὶ ἐπιβεβηκὼς πὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον» (Ζαχ. θ΄ 9 ἑ.).

Ὁ βασιλικὸς ὕμνος αὐτοῦ θὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ στόματος νηπίων, ν ᾧ οἱ ἄνδρες θὰ εἶναι ἐχθροὶ αὐτοῦ: «Ἐκ στόματος νηπίων καὶ ηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλῦσαι χθρὸν καὶ ἐκδικητὴν» (Ψλμ. η΄ 3).

Εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐν χώρᾳ σκιᾶς θανάτου θὰ ἐπιφανῇ ὡς ῶς σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως: «Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκό-ει, ἴδετε φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ σκιᾶς θανάτου, φῶς άμψει ἐφ' ὑμᾶς» (Ἡσ. θ΄ 1-2).

Θὰ εἶναι παιδίον προαιώνιον, φορεὺς εἰρήνης παγκοσμίου καὶ ικαιοσύνης αἰωνίας ἐπὶ τὴν γῆν, ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Βεργι-ίου ἐν ἐξάρσει ἐπηγγελμένον τοῖς ἔθνεσι θεῖον παιδίον: «Ὅτι, λέ-ει ὁ Ἡσαΐας (θ΄ 6-7), παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν, ὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἀπὸ τοῦ ὤμου αὐτοῦ· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα ὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστὸς σύμβουλος, ἰσχυρὸς ἐξου-ιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος... Μεγάλη ἡ ρχὴ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅριον ἐπὶ τὸν θρόνον αβεὶδ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτὴν καὶ ἀντιλαβέσθαι ὐτῆς ἐν κρίματι καὶ ἐν δικαιοσύνῃ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ρόνον».

Τὸ παιδίον τοῦτο ἀνδρωθὲν θὰ εἶναι προφήτης ὅμοιος πρὸς ὸν Μωϋσέα, τὸν μέγαν ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ὑποτυπώδους δου-είας λυτρωτήν: «Προφήτην ἐκ μέσου σου, ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου, ς ἐμὲ ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ Θεός σου· αὐτοῦ ἀκούσεσθε» Δευτρνμ. ιη΄ 15).

Θὰ εἶναι νομοθέτης καὶ κριτὴς τῶν ἐθνῶν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ: Ἐκ Σιὼν ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ· καὶ ρινεῖ ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν καὶ ἐξελέγξει λαὸν πολὺν» (Ἡσ. β΄ 3-4).

Θὰ εἶναι Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὁ ἐξαιρετικῶς ἀγαπῶν τὸν Ἰσραήλ, αὶ ἐνανθρωπήσων ποτὲ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ: «Οὗτος ὁ Θεὸς μῶν· οὐ λογισθήσεται ἕτερος παρ' αὐτόν· ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπι-τήμης καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακὼβ τῷ παιδὶ αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τῷ γαπημένῳ αὐτοῦ· μετὰ τοῦτο ἐπὶ γῆς ὤφθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις υνανεστράφη» (Βαροὺχ γ΄ 36-8).

ΜΙΚΡΑ ΑΡΘΡΑ

Ἔσται ἕτοιμοι πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νὺξ

«Ἔρχεται νὺξ»
(Ἰω. θ' 4).

Καθ' ἑκάστην, τὸν χειμῶνα ἐνωρίτερον, τὸ θέρος βραδύτερο παριστάμεθα εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο: ἀνεπαισθήτως ἡ ἡμέρα φθ νει καὶ ἔρχεται νύξ.

Ὅταν βλέπωμεν τὴν νύκτα ἐρχομένην, ἐὰν ἡ ἐργασία, τ ὁποίαν ἐπιτελοῦμεν, εἶνε κατεπείγουσα, σπεύδομεν, ἐπιμελούμεθα α τῆς. Μετὰ ταῦτα, πρὶν γίνῃ τὸ σκότος πολὺ πυκνόν, τακτοποιοῦμεν πάντα, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἐν τῷ ἀγρῷ. Τ λος, διὰ νὰ μὴ καταληφθῶμεν ὑπὸ τοῦ αὐξάνοντος σκότους, φω ζομεν τὴν οἰκίαν ἡμῶν.

Ὅταν ἔρχηται ἡ νὺξ διὰ τὴν ψυχήν, ἂς πράττωμεν τὸ αὐ σήμερον, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, διότι ἐν τῷ πνευματικῷ βασιλε ἡ νὺξ ἔρχεται ἐξ ἀπροόπτου.

Τὸ μαντεύετε βεβαίως: ἡ νὺξ αὕτη εἶνε ὁ θάνατος. Μόλις φα εἰς τὸν ὁρίζοντα ὁ ὀχληρὸς οὗτος προάγγελος, φαίνεται ἀμέσως τὸ φῶς ὑποχωρεῖ, ὅτι τὰ πάντα καλύπτονται καὶ σκοτίζονται ταῖς καρδίαις ἡμῶν καὶ ἐν ταῖς τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς. Ὁ θά τος ὅμως διαρκῶς ἐργάζεται πέριξ ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ἀνὰ πᾶ ὥραν, ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ, δυνάμεθα νὰ λέγωμεν: «Ἔρχεται ν

Ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔχουσιν οὕτω, ἂς σπεύσωμεν. Ἡ εργα εἶνε κατεπείγουσα. Πρὶν νυκτώσῃ πρέπει νὰ τελειώσωμεν ἐκε ὅπερ ἠρχίσαμεν, ἐργασίαν ἐσωτερικῆς βελτιώσεως ἢ ἐξωτερ ἀγαθοεργίας.

Ἂς θέσωμεν ἐπίσης εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν, τὸν ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀκαταστασία, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Καὶ τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου, ἂς διατη μεν τὰς λυχνίας ἡμῶν ἀνημμένας.

Ἐν τῇ διαρκεῖ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ, ἂς τηρῶμεν φῶς ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Τότε καὶ ἡ νὺξ ἂν ἔλθῃ βαδίζωμεν, θὰ μένωμεν ἐν τῷ φωτί.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ε. Α. Κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

— Ἐν τῷ περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Λονδίνου ἐν τῇ Μητροπόλει χρονικῷ ἐξ ἀβλεπτήματος δὲν ἐσημειώθη ὅτι σὺν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ παρῆσαν κατὰ τὴν δεξίωσιν ὅ τε Βασιλικὸς παρ' αὐτῇ Ἐπίτροπος κ. Μιχαὴλ Γαλανὸς καὶ ὁ β' Γραμματεὺς αὐτῆς πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἱερόθεος Μπόκολας.

— Τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ὁ Πρόεδρος τῆς ἐνταῦθα Ἀρμενικῆς Κοινότητος κ. Guiragos H. Kechichian καὶ ὁ ἱερεὺς αὐτῆς πατὴρ Machdotz Peznouni προσελθόντες εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον ἐπὶ ἐπισκέψει καὶ μηδενὶ συντυχόντες κατέλιπον ἐπισκεπτήρια. Τὴν ἐπίσκεψιν ἀνταπέδωκεν ὁ Οἰκονόμος τοῦ Μητροπ. οἴκου πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων.

Ἱερὰ Σύνοδος. — *Συνεδρία τῆς 8 Ὀκτ.* Ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἁρμοδίως ὑποβληθεῖσα αἴτησις ἀδείας ἀπουσίας εἰς Ἑλλάδα τοῦ ἐν Λιβόρνῳ ἐφημερίου κ. Μελετίου Γαλιάτσου ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ἀπουσία αὐτοῦ δὲν δυσχεραίνει τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῆς παρ' ᾗ ὑπηρετεῖ Κοινότητος.

— Ἀπεφασίσθη νὰ διαβιβασθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος ὑποβληθεὶς πίναξ εἰσφορῶν πρὸς ἵδρυσιν ἐπισκοπικοῦ γραφείου παρ' αὐτῷ μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι ἡ Ἐπισκοπὴ Ἀργολίδος ἔχει πληθυσμὸν ἐλάττονα τῶν 70,000 ψυχῶν.

— Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ γεν. ἐκκλησ. Ταμείου ὅπως τὸ ἐν Γορτυνίᾳ μονύδριον «ἁγία Μονή», ἵδρυμα τοῦ ἀειμνήστου στρατάρχου Θ. Κολοκοτρώνη, συγχωνευθῇ εἰς τὴν αὐτόθι Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἀπεφασίσθη ἵνα παρακληθῇ ὁ Ἅγιος Γόρτυνος νὰ προτρέψῃ τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἱδρυτοῦ ὅπως διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἐκχωρήσωσι τὸ μονύδριον εἰς τὴν εἰρημένην ἱερὰν Μονήν.

— Δὲν ἐνεκρίθη πρότασις τῆς ἐπισκ. Ἐπιτροπείας Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἐπισκοπ. ἐπιτρόπου Ἰδομένης.

— Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ καθηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν κ. Νικολ. Σ. Ἀλιβιζάτου ὅπως δύο μοναχαὶ τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ ἱ. Μονῆς τοῦ ἁγίου Γερασίμου καταταχθῶσιν ἐν τῇ Πολυκλινικῇ ὡς νοσοκόμοι.

— Ἐχορηγήθη δίμηνος πρὸς θεραπείαν ἄδεια εἰς τὴν ἐκ τῆς ἱ. Μονῆς τοῦ ἁγ. Γερασίμου Κεφαλληνίας μοναχὴν Κασσιανὴν Δημητριάδου.

— Δὲν ἐγένοντο δεκταὶ αἱ παραιτήσεις τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ὀμπλοῦ καὶ τοῦ συμβούλου τῆς αὐτῆς Μονῆς Καλλιοπίου Ἀνδρουτσοπούλου.

— Κατ' ἀκολουθίαν ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀπεφασίσθη ἵνα διαβιβασθῇ αὐτῷ πρὸς μελέτην ὁ φάκελλος τῆς καθαιρέσεως τοῦ ἐν Παλ. Φαλήρῳ ἱερέως Γεωργίου Νικολαΐδου.

Συνεδρία τῆς 10 Ὀκτ. — Δὲν ἐγένετο δεκτὴ πρότασις τῆς ἐπισκ. Ἐπιτροπείας Καλαβρύτων-Αἰγιαλείας περὶ ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ προσωρ. ἡγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν Αὐξεντίου Δημητριάδου καὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ὅλου προσωρινοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς ταύτης.

— Ἀνεκοινώθησαν ἔγγραφα τοῦ Ἁγίου Θεσσαλιώτιδος ἀναφέροντα ὅτι ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος συμβούλου τῆς ἱ. Μονῆς Κορώνης Εὐγενίου Ἀναγνωστοπούλου διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ προσωρινῶς ὁ Ἰάκωβος Κουτρούπας, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ μετάπεμψιν ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης ἡγουμένου Χριστοφόρου Παπανδρεοπούλου, διορισθέντος τοιούτου ἐν τῇ ἱ. Μονῇ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ Λεβαδείας διωρίσθη προσωρινῶς ὁ ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Παπανδρέου καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια τῶν περαιτέρω.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα προκηρυχθῇ ἐκλογὴ πρὸς πλήρωσιν τῆς αἰτίᾳ θανάτου κενωθείσης θέσεως ἑνὸς ἐφημερίου τοῦ ἐν Αἰγίῳ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν.

— Δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Γρηγορίου Καλαβρύτων Σπυρίδωνος Παπασπηλιοπούλου.

— Δὲν ἐνεκρίθη πρότασις τῆς ἐπισκ. Ἐπιτρ. Ἠλείας περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ Ἐπιτρόπου Πηνείων.

— Δὲν ἐνεκρίθη πρότασις τῆς αὐτῆς

ἐπισκ. Ἐπιτροπείας περὶ ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ νεκροταφείου Πύργου τοῦ ἱερέως Γαβριὴλ Καπαγιαννοπούλου.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα ἐνεργηθῶσι τὰ περαιτέρω ὅπως ἐκτελεσθῇ πρότασις τοῦ Σεβ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας περὶ συγχωνεύσεως τῆς διαλελυμένης Μονῆς Εὐαγγελιστρίας μετὰ τῆς αὐτόθι ἱ. Μονῆς Πελαγίας.

— Δὲν ἐνεκρίθη πρότασις τῆς ἐπισκ. Ἐπιτρ. Πατρῶν περὶ διορισμοῦ ἐπισκοπ. Ἐπιτρόπων κτλ.

— Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ ἐπισκ. ἀντιπροσώπου Λακεδαίμονος περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ προσωρινῶς ἐφημερεύοντος ἐν τῷ χωρίῳ Βερσενίκῳ συμβούλου τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Γερασίμου Λαούδη διὰ τοῦ ἱερομονάχου Παντελεήμονος Τουτούλη.

— Ἐνεκρίδη πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐκ φιλανθρωπίας ἐπιτραπέντος ἵνα μένῃ ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Χαραλάμπους Λάλα, ὡς ἐκ τῆς ἀσυμβιβάστου διαγωγῆς του, καὶ βίᾳ διὰ τῆς ἀστυνομίας ἀφαιρέσεως ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μοναχικοῦ ἐνδύματος.

— Ἐνεκρίθησαν οἱ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος γενόμενοι διορισμοὶ εἰς ἀντικατάστασιν μὲν τοῦ ἀποθανόντος ἡγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς Καρακαλᾶ Κωνσταντίνου Ντάσου τοῦ συμβούλου τῆς αὐτῆς Μονῆς Γερμανοῦ Τριανταφύλλου, εἰς τὴν δὲ τούτου θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς αὐτῆς Μονῆς Ἰακώβου Σιπάρδη.

— Ἐπετράπη, αἰτήσει τῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτροπείας Πατρῶν, ἡ τέλεσις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ λιτανείας ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ ἐνσκήψαντος ἐκεῖ ἐπαράτου λοιμοῦ.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα ἀποσταλῇ πρὸς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς Ἱ. Συνόδου σχετικῶς πρὸς τὴν τοποθέτησιν ἐν τῷ στρατῷ προσωρινῶν ἱεροκηρύκων καὶ πρὸς τὰς συνεπείας ἐφ' ὅσον οὗτοι ἤθελον ἀπειθήσῃ, καὶ ὅτι αἱ συνέπειαι αὗται θὰ ἰσχύσωσι καὶ περὶ ἐκείνων, οἵτινες προταθέντες κατώρθωσαν διὰ διαφόρων παρὰ πολιτικαῖς ἀρχαῖς ἐνεργειῶν νὰ ματαιώσωσι τὴν ὁριστικὴν αὐτῶν τοποθέτησιν.

Βοηθήματα Ἱερ. Συνόδου. — Ἡ Ἱερ. Σύνοδος κατὰ τὴν τελευταίαν Αὐτῆς Συνεδρίαν διέταξε τὸν γραμματέα Αὐτῆς Ἀρχιμ. Ἱερόθεον Μπόκολαν, ὅπως ἐντὸς τῆς ἡμέρας παρουσιασθῇ εἰς τὰ οἰκεῖα ταμεῖα καὶ καταβάλῃ ἐκ μέρους Αὐτῆς τὰ ἑξῆς βοηθήματα.

1) διὰ τὰ θύματα τῆς Ἀνατ. Μακεδονίας δραχ. χιλίας (1000)

2) διὰ τὴν κάλτσαν τοῦ Στρατιώτου δραχ. πεντακοσίας (500)

3) διὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν δραχ. πεντακοσίας (500)

4) εἰς τὸ Γενικὸν φιλόπτωχον ταμεῖον Μητροπόλεως Ἀθηνῶν δραχ. ὀκτακοσίας (800)

5) μικρότερα δὲ βοηθήματα εἰς συσταθέντας πτωχοὺς καὶ πρόσφυγας.

Παραίτησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. — Κατὰ τηλεγράφημα τῆς ἐφημερίδος «Πατρὶς» ἐκ Ῥώμης (25 Ὀκτ.), ἠγγέλθη ἐκεῖ δι' Ἑλβετίας ἡ εἴδησις, ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Γερμανός, συνεπείᾳ τῆς πρὸς αὐτὸν δυσμενοῦς στάσεως τοῦ ποιμνίου διὰ τὴν φιλότουρκον αὐτοῦ πολιτικήν, ἐξηναγκάσθη νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ.

— Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1918

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κήρυκος.

Κύριε Διευθυντά,

Ἐπειδὴ καὶ ἔν τισι τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι εἶδον δημοσιευόμενον διάφορόν πως τὸ νόημα τῆς πρὸς τὸν ἐπιφανέστατον Ἐπίσκοπον τοῦ Λονδίνου προσφωνήσεώς μου, θερμῶς παρακαλῶ ὑμᾶς, ἵνα καταχωρίσητε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ Ἐκκλ. Κήρυκος τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, περιέχουσαν ἀκριβὲς τὸ κείμενον τῆς προσφωνήσεως, ὅσην ἠδυνήθην νὰ εἴπω πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχην, διακοπεῖσαν δὲ ἄλλως, ὡς γνωρίζετε.

«Μετ' ἀρρήτου χαρᾶς χαιρετίζει καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίαν Ποιμενάρχου ἐπιφανεστάτου καὶ θεολόγου Ἄγγλου σοφοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου κυρίου Ἴγκραμ. Καὶ τοσοῦτον ἀσμεναίτερον τοῦτο πράττει, ὅσον δεσμοὶ ἠθικοὶ παντοίας εὐχαριστίας πλεῖστοι καὶ ἀδιάρρηκτοι, συνδέουσι τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν σύμπαντα καὶ δὴ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ πρὸς

τὴν εὐγενεστάτην καὶ ἐνδοξοτάτην Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν».

«Καὶ νῦν δὲν ὤκνησεν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἦλθε σπεύδων Ποιμενάρχης αὐτῆς ἐπιφανέστατος, ἐκ τῆς μεγαλόφρονος χώρας, τῆς χώρας τῆς ἀπεράντου βασιλείας καὶ τῶν γιγάντων τῆς Ἱστορίας, ἐν ᾗ ἱερουργεῖται γνησίως τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐξάγγελος τῆς χρυσῆς εἰρήνης, πρόδρομος καὶ προάγγελος τῆς παγκοσμίου χαρᾶς».

«Καὶ ἀποδεχόμεθα μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ πολλῆς εὐγνωμοσύνης τὴν παρ' ἡμῖν παρουσίαν Αὐτοῦ ὡς μηνύουσαν καὶ τοῖς Ἕλλησι *τὴν λῆξιν τῶν δεινῶν καὶ τὴν τεῦξιν τῶν ἀρίστων*, ὡς ἀφετηρίαν κρείττονος βίου τῶν καταδυναστευομένων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ προοίμιον τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀπολυτρώσεως τῶν δεινῶς ἀναξιοπαθούντων Ἑλλήνων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας».

«Θαυμάζομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τοὺς Ἄγγλους θεολόγους, τοὺς ἑρμηνευτὰς καὶ τοὺς ἱεροκήρυκας αὐτῶν, ὧν τοὺς πόνους μανθάνομεν οἱ μὲν ἀμέσως, οἱ δὲ ἐμμέσως«.

Ἐνταῦθα ὁ διερμηνεὺς ἐζήτησε νὰ ἑρμηνευθῇ αὐτῷ ἀγγλιστὶ ἡ φράσις: Οἱ μὲν *ἀμέσως οἱ δὲ ἐμμέσως* καὶ ὁ λόγος ἐγένετο γενικώτερος μεταξὺ τῶν παρόντων. Τότε ὁ ἐπιφανέστατος Ἐπίσκοπός με ἠρώτησεν, ἐπειδὴ εἶχον συσταθῇ αὐτῷ ὡς καθηγητὴς τῆς ἐξηγήσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης; ἂν ἐγίνωσκον τὸν καθηγητὴν κ. Sanday. Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην, ὅτι γνωρίζω αὐτόν, ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἐννοεῖται. Εἶτα ἠρώτησε καὶ περὶ ἄλλων θεολόγων καὶ ὁ λόγος ἐξηκολούθησεν ἀγγλιστὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν γινωσκόντων τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐκ τῶν παρισταμένων. Ἐγὼ οὐδὲν πλέον εἶπον, ὧν ἐξεθέμην ἀνωτέρω.

Ταῦτα διὰ τὴν ἀκρίβειαν.

Μετα τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ε. Ἰ. Ζολώτας,

κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δεξάμενος τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Λονδίνου κ. Ἄρθουρ Φόλυ Ἴγκραμ, ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλόσταυρον.

— Ἡ Α. Σ., ἐπισκεψαμένη τινὰ τῶν Μουσείων καὶ ὅσας ἠδυνήθη ἀρχαιότητας, ἀνεχώρησε τῇ ἑσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐπανακάμπτων εἰς Ἀγγλίαν.

Ἐπίσημος Δοξολογία. — Ἀποφασισθέντος ὅπως ἑορτασθῶσι πανηγυρικῶς τὰ εὐτυχῆ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐν οἷς καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ Συμμαχικοῦ Στόλου εἰς τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων, ὡς καὶ ἡ ἐπέτειος τῆς ἁλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, τῇ πρωΐᾳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθη περὶ ὥραν 10 ½ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἐπίσημος Δοξολογία. Καὶ ἀπὸ μὲν βαθυτάτης πρωΐας κρότοι πυροβόλων ἤγγειλαν τὸ χαρμόσυνον γεγονός, κωδωνοκρουσίαι δ' ἀντήχουν καθ' ὅλην τὴν πόλιν καὶ μουσικαὶ διερχόμεναι τὰς ὁδοὺς ἔκρουον ἐμβατήρια, ἀπὸ τῆς 9ης δὲ τμήματα στρατοῦ ἐμπέδων παρετάσσοντο ἔξωθεν τῶν Ἀνακτόρων καὶ μέχρι τοῦ μητροπ. ναοῦ, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ὁποίου συνέρρεον μυριάδες ἀγαλλιῶντος λαοῦ. Εἰς τὸν ναὸν προσῆλθον πᾶσαι αἱ πολιτικαί, στρατιωτικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀρχαί, οἱ Σύμμαχοι Πρεσβευταί, αἱ ξέναι Ἀποστολαί, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ Προεδρεῖα τῶν Σωματείων, περὶ δὲ τὴν 10 ½ προσῆλθε καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτοῦ· τῆς Δοξολογίας ἐτελετάρχει ὁ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Σεβ. Ἐπίσκοπος Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος συμπαρασαττούμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως. Μετὰ τὰς αἰτήσεις «ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ κραταιώσεως, νίκης καὶ δόξης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Συμμάχων αὐτῆς ἐθνῶν, τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης», καὶ «ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίσηται τῷ κόσμῳ τὴν ποθουμένην εἰρήνην σταθερὰν καὶ ἀσάλευτον διὰ τῆς ὁριστικῆς νίκης καὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν συμμαχικῶν ὅπλων», ὁ τελεταρχῶν Ἱεράρχης ἀνέπεμψεν ἐν τῷ τέλει τῆς Δοξολογίας τὴν ἑξῆς εὐχαριστήριον εὐχήν:

«Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν παραχωρήσας εἰς παίδευσιν τῷ Γένει ἡμῶν δουλοσύνην πικρὰν καὶ μακραίωνα, ὁ τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων ἐν καιροῖς δυσχειμέροις εἰς χεῖρας παραδοὺς βαρβάρων ἐχθρῶν ἵνα εἰς τὴν τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας σύνεσιν ἐπιστρέψωμεν καὶ τὰ προστάγματά Σου συνιῶμεν εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, εὐχαριστοῦμέν Σοι, ὅτι ἐν

τῇ Σῇ εὐδοκίᾳ ἐτήρησας ἡμᾶς εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Ἐθνικῆς ἀγαλλιάσεως. Τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν μεγάλην τῆς ἀναστάσεως, ἣν οἱ ἐν τῇ δουλοσύνῃ μαρτυρήσαντες καὶ τελευτήσαντες πατέρες ἡμῶν ἠγαλλιάσαντο ἰδεῖν, καὶ οὐκ εἶδον, τὴν ἡμέραν τῆς νίκης τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγαλύνοντες σήμερον, γόνυ καρδίας κλίνομεν πρὸ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης Σου καὶ εὐχαριστοῦμέν Σοὶ ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς ἰδεῖν αὐτὴν καὶ ἀγαλλιάσασθαι ἐπ' αὐτῇ.

Καταξίωσον δὴ καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ταχὺ πανηγυρίσαι εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Σοῦ Παναγίου ὀνόματος».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας εἰς σύνθημα τοῦ κ. Δημάρχου ὁ λαὸς ἐνθουσιωδῶς ἀνευφήμησε τὸ Ἔθνος, τὸν Βασιλέα, τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς Συμμάχους.

Περὶ τὸν πόλεμον.

Ἐθνικὴ ἀγαλλίασις. — Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ περὶ τὴν 11 π. μ. τηλεβόλων κρότοι καὶ γενικὴ κωδωνοκρουσία ἤγγελον εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἄστεως ὅτι ὁ Συμμαχικὸς στόλος, οὗ μετέχει καὶ μοῖρα ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἡγουμένου τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ», διαπλεύσας τὴν Προποντίδα, ἠγκυροβόλησεν ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν τῷ λιμένι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς 6ης ἑσπερινῆς τεράστιαι διαδηλώσεις ἐκ μυριάδων πολιτῶν διῆλθον τὰς κυριωτέρας ὁδούς, μεστὰ λαβάρων καὶ σημαιῶν ἐν παιᾶσι καὶ ὕμνοις καὶ ᾄσμασιν ἐκδηλούντων τὴν ἐθνικὴν ἀγαλλίασιν ἐπὶ τοῖς κατὰ τοῦ ἐπὶ αἰῶνας κατατυραννήσαντος τὸ Γένος ἡμῶν δυνάστου θριάμβοις καὶ τῷ μετὰ τοσούτους αἰῶνας νικηφόρῳ εἴσπλῳ ἑλληνικοῦ στόλου, φέροντος ἐν τῇ ἐθνικῇ σημαίᾳ τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους τοῦ συνόλου ἡμῶν Γένους, εἰς τὴν Πόλιν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων. Ἀπὸ τῶν κυμάτων τοῦ λαοῦ μέχρις οὐρανῶν ὑψοῦντο τοραὶ ἀνευφημίαι καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Συμμάχων, ὑμνεῖτο ἡ Ἐλευθερία καὶ ἐζητεῖτο ἡ Ἕνωσις τῶν ἀλυτρώτων ἑλληνικῶν χωρῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα. Τὸ Ἄστυ ἦτο κατάφωτον καὶ κατακόσμητον διὰ σημαιῶν ἐθνικῶν καὶ συμμαχικῶν.

Αἱ ἐθνότητες τῆς Ἀνατολῆς. — Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων, αἱ Κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μεγ. Βρεττανίας ἐδημοσίευσαν τὴν ἀκόλουθον ἐπίσημον δήλωσιν περὶ τῶν ἐθνοτήτων τῆς Ἀνατολῆς:

«Ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, συνεχιζουσῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸν ἐξαπολυθέντα ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς φιλοδοξίας πόλεμον, εἶνε ἡ πλήρης καὶ ὁριστικὴ ἀπελευθέρωσις τῶν καταδυναστευομένων λαῶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις Ἐθνικῶν Διοικήσεων ἀρυομένων τὴν ἐξουσίαν ἐκ τῆς πρωτοβουλίας τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν αὐτοχθόνων πληθυσμῶν. Πρὸς τοῦτο ἀμφότεραι αἱ Δυνάμεις εἶνε σύμφωνοι νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ βοηθήσουν τὴν ἐγκατάστασιν Κυβερνήσεων αὐτοχθόνων ἐν Συρίᾳ, Μεσοποταμίᾳ καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐδάφη, τῶν ὁποίων ἐπιδιώκουν τὴν ἀπελευθέρωσιν, καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν ταύτας ἅμα τῇ ἐνεργῷ ἐγκαταστάσει των. Οὐδόλως θέλουν νὰ ἐπιβάλουν εἰς τοὺς πληθυσμοὺς τῶν ἐπαρχιῶν τούτων οἱουσδήποτε θεσμούς. Μόνον μέλημα ἔχουν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας κυβερνητικῆς ἀναπτύξεως, τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης εἰς ὅλους, τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, τὴν εὐνόησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὸν τερματισμὸν τῆς διαιρέσεως τῆς ὑποθαλπομένης μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς πολιτικῆς. Αὐτὸς εἶνε ὁ ρόλος ἀμφοτέρων τῶν Συμμάχων Κυβερνήσεων εἰς τὰ ἀπελευθερωθέντα ἐδάφη».

Ὁ θάνατος τῆς Τουρκίας. — Τάδε τὰ ὠμὰ μέν, ἀλλὰ μόνα ἀληθῆ, εἶπεν ὁ κ. Ἀσκουὶθ ἐν δημοσίᾳ αὐτοῦ ὁμιλίᾳ ἐν Κιοῦπερ τῆς Κομιτείας Φαΐφ, μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Τουρκίας:

«...Ἤδη ἐγένετο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐξόντωσιν τοῦ πλέον ἀποπνικτικοῦ καὶ τοῦ πλέον ὀπισθοδρομικοῦ πολιτειακοῦ καθεστῶτος ἀφ' ὅσα ἐγνώρισάν ποτε οἱ αἰῶνες· λέγω τὸ Τουρκικὸν ἐν Εὐρώπῃ Κράτος. (Ζωηραὶ ἐπευφημίαι).

«Ἡ Τουρκία, ἡ ἀποκληθεῖσα ὁ μέγας ἀσθενὴς τῆς Εὐρώπης, ἔσχε πολλὰς στιγμὰς μετανοίας ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της καὶ πολλάκις ἡ

ουρκικὴ Αὐτοκρατορία εὑρέθη εἰς
ις παραμονὰς διαλύσεως. Ζῇ ἐν τού-
ις μέχρι σήμερον, ἀλλ' ἡ παράτασις
ὐτὴ τῆς ζωῆς της ἐπετεύχθη διὰ τε-
ητῶν μέσων. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι, ὡς
ύναμις τοῦ κακοῦ, ὡς Δύναμις ἀρνη-
κὴ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἐ-
ῶν, διέρχεται τὰς τελευταίας της
ιέρας.

«Οἱοσδήποτε δὲ ἐπιτάφιος καὶ ἂν
αφῇ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου της,
άστασίς ὡρισμένως δὲν θὰ ἐπέλθῃ».

***Ἡ περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Γερ-
ινοῦ Αὐτοκράτορος ἐπίσημος δια-
ήρυξις.*** — Ὁ Καγκελλάριος τῆς Γερ-
ινίας Πρίγκηψ Μὰξ τῆς Βάδης ἐξέ-
ωκε τὴν ἀκόλουθον διακήρυξιν:

«Ὁ Κάϊζερ καὶ Βασιλεὺς ἀπεφάσισε
: παραιτηθῇ τοῦ Θρόνου. Ὁ Καγκελ-
ίριος παραμένει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἕως
ου κανονισθοῦν τὰ ζητήματα τὰ συν-
όμενα πρὸς τὴν παραίτησιν τοῦ Κάϊ-
ρ, τὴν παραίτησιν τοῦ διαδόχου τοῦ
ερμανικοῦ Κράτους καὶ τῆς Πρωσ-
ας καὶ τὴν ἐγκατάστασιν Ἀντιβασι-
ως.

«Ὁ Καγγελλάριος ἔχει σκοπὸν νὰ
οτείνῃ εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα τὸν διο-
σμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Καγκελλα-
ου τοῦ βουλευτοῦ Ἔμπερτ καὶ τὴν
οβολὴν νομοσχεδίου περὶ ἀμέσου
οκηρύξεως γενικῶν ἐκλογῶν Γερμα-
ῆς Συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως,
οπὸς τῆς ὁποίας θὰ ἦνε νὰ ὁρίσῃ
ν μέλλουσαν μορφὴν τοῦ Κράτους
ῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους, συμπεριλαμ-
νομένων καὶ τῶν τμημάτων ἐκείνων
ῦ Ἔθνους, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπεθύμουν
συμπεριληφθοῦν ἐντὸς τῶν ὁρίων
ῦ Κράτους».

Πολεμικὸν ἡμερολόγιον: 26, γερμα-
ὴ Ἐπιτροπὴ ἀνεχώρησεν ἐκ Βερολί-
υ εἰς τὸ Δυτ. Μέτωπον πρὸς σύναψιν
ακωχῆς.—26, ἐπανάστασις ἐν Γερμα-
ᾳ. Οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν Μοσού-
ν. Εἴσοδος τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὸ Σε-
ν. Πάντες οἱ αὐστριακοὶ ἀρχιδοῦκες
τέφυγον οἰκογενειακῶς εἰς Ἑλβετίαν.
ακοπὴ τῶν Ρωσσογερμανικῶν σχέ-
ων. Οἱ Σέρβοι κατέλαβον τὸ Σεράγεβον
ὶ τὴν Σκόδραν.—27, παραίτησις τῆς
ρμανικῆς Κυβερνήσεως. Ἀπόδρασις
ῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τοῦ τέως
ὐστροουγγρικοῦ κράτους εἰς Ἑλβετίαν.
πολσεβικισμὸς μαίνεται ἀνὰ σύμπα-
ν τὴν Γερμανίαν. *Ἐπίσημος ἀναγγε-
: τῆς ὁριστικῆς παραιτήσεως τοῦ Κάϊ-
ζερ καὶ τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας.*
Στάσις κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐν Βαρσο-
βίᾳ. Οἱ Ἄγγλοι εἰσῆλθον εἰς Ὀδησ-
σόν(;)·—28, ἀνακήρυξις δημοκρατίας
ἐν Βαυαρίᾳ. Σχηματισμὸς Συμβουλίου
ἐργατῶν καὶ στρατιωτῶν ἐν Βερολίνῳ,
κηρύξαντος γενικὴν ἀπεργίαν τῶν ἐρ-
γατῶν καὶ ἀπαρτίσαντος νέαν Κυβέρ-
νησιν ὑπὸ τὸν Ἔμπερτ, ἀντιπροσω-
πεύουσαν πάντα τὰ σοσιαλδημοκρατικὰ
κόμματα. Ἡ Βαυαρικὴ Δίαιτα ἐψή-
φισε τὴν κατάλυσιν τῆς δυναστείας τῶν
Βίτελσμπαχ. Οἱ Σύμμαχοι εἰσελθόντες
εἰς Ρουμανίαν κατέλαβον τὸ Γιούργε-
βον. Ὁ γαμβρὸς τοῦ Κάϊζερ Δοὺξ τοῦ
Μπρούνσβικ μετὰ τοῦ διαδόχου του
παρῃτήθησαν τοῦ θρόνου των. Οἱ ἀρ-
χηγοὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐπαναστάσεως
ἀπαιτοῦσι τὴν σύλληψιν τοῦ τέως Κάϊ-
ζερ, τοῦ τέως Διαδόχου καὶ πάντων
τῶν Γερμανῶν στρατηγῶν καὶ τὴν πα-
ραπομπὴν αὐτῶν εἰς εἰδικὸν δικαστή-
ριον. Οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν Μωμ-
πέζ. *Ὑπεγράφη ἀνακωχὴ μεταξὺ τῶν
Συμμάχων καὶ τῆς Γερμανίας, ἀποδεχθεί-
σης πάντας τοὺς ἐπιβληθέντας αὐτῇ ὅρους.
Αἱ μεταξὺ Συμμάχων καὶ Γερμανίας
ἐχθροπραξίαι κατέπαυσαν.*—29, παραίτη-
σις τῆς Πρωσσικῆς Κυβερνήσεως κατ'
ἀπαίτησιν τοῦ Ράϊχσταγ καὶ ἀνάθεσις
τοῦ σχηματισμοῦ νέας εἰς τὸν ἐκ τοῦ
κόμματος τῶν φιλελευθέρων βουλευτὴν
Μόριμπεργ. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Σερ-
βίας εἰσῆλθεν εἰς Νύσσαν. Ἐκηρύχθη
ἡ ἕνωσις τῆς Σερβίας μετὰ τῆς Νοτιο-
σλαυΐας.—30, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυα-
ρίας Λουδοβῖκος ἐδραπέτευσε. Ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης παρῃτήθη.
Ὁ πρίγκηψ Μὰξ τῆς Βάδης διωρίσθη
προσωρινὸς Ἀντιβασιλεύς.—31, *κατά-
πλους τοῦ Συμμαχικοῦ στόλου εἰς τὴν
Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀγκυροβολία αὐτοῦ
ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας·
τῆς ἑλληνικῆς μοίρας ἡγεῖται τὸ θωρη-
κτὸν «Ἀβέρωφ».* Γαλλικὴ μοῖρα πολε-
μικῶν πλοίων κατέλαβε τὴν Ἀλεξαν-
δρέτταν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐξ
Αὐστρίας ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος πα-
ρῃτήθη τοῦ θρόνου. Τηλεγραφήματα
ἐκ Βέρνης ἀγγέλουσιν ὅτι ἐν Γερμανίᾳ
κατελύθησαν πάντες οἱ θρόνοι καὶ
ἁπανταχοῦ ἐκηρύχθη ἡ δημοκρατία.—
Ἀγγέλεται ἐκ Ρώμης, ὅτι κατ' εἰδή-
σεις ἐκ Γερμανίας καὶ ἐν Βερολίνῳ
ἀνεκηρύχθη δημοκρατία.—1 Νοεμβρ.,
ἡ Ρουμανία ἐπέδωκε τελεσίγραφον
πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν ζητοῦσα τὴν ἐκ-

κένωσιν τῆς Τρανσυλβανίας. Κατάπλους καὶ τοῦ ἑλλην. θωρηκτοῦ «Λῆμνος» ἐκ Μούδρου εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ δημοκρατικὸς γερμανικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πότσδαμ. Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τοῦ Λίππε παρῃτήθη τοῦ θρόνου. Ἡ Ρουμανία ἀπῄτησε παρὰ τοῦ Μάκενζεν διὰ τελεσιγράφου ὅπως τὰ γερμ. στρατεύματ ἐκκενώσωσιν ἀμέσως τὸ ρουμανικ ἔδαφος. Ὁ Μέγας Δοὺξ τῆς Βάδ παρῃτήθη. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρ ας Κάρολος διὰ διαγγέλματος παρα τηθεὶς τοῦ θρόνου, ἀνεχώρησε με ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ε Ἑλβετίαν.

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓ. ΓΡΑΦΗΣ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Διδακτικώτατοι καὶ εὐοίωνοι διὰ τὸ θρησκευτικὸν μέλλον τῆς Ἀνθρωπότη τος εἶναι οἱ στατιστικοὶ πίνακες τῆς ὑπὸ τῆς διὰ τὴν Μ. Βρεττανίαν καὶ τ ἐξωτερικὸν ἑταιρείας τῶν ἁγίων Γραφῶν κυκλοφορίας τῶν ὑπ᾿ αὐτῆς ἐκδόσεω τῶν ἱερῶν κειμένων, οὓς παρεχώρησεν ἡμῖν προφρόνως τὸ ἐνταῦθα γραφεῖο αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ 1804, ὅτε ἱδρύθη ἡ Ἑταιρεία αὕτη, μέχρι σήμερον, ἡ Ἁγία Γραφ μετεφράσθη καὶ ἐξεδόθη ὑπ᾿ αὐτῆς εἰς 511 γλώσσας ἢ διαλέκτους, ἑπτὰ ἐξ αὐτῶ προστεθεισῶν κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας· ἐκ τούτων εἰς 132 μετ φράσθη ὅλη ἡ Ἁγ. Γραφή, εἰς 119 μόνη ἡ ΚΔ. καὶ εἰς 260 τμήματα τῆς Π ἢ τῆς ΚΔ. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 114 ἐτῶν ἡ Ἑταιρεία ἐξέδω περὶ τὰ 300,000,000 ἀντιτύπων τῶν Ἁγ. Γραφῶν, ἐξ ὧν τὸ τρίτον ἐν τῇ ἀγγλικ γλώσσῃ.

Παρὰ τὰς δυσχερείας τῶν τεσσάρων πολεμικῶν ἐτῶν (αἵτινες κατὰ τοὺς δ δεκα τελευταίους μῆνας οὐδεμίαν ἔκδοσιν ἐπέτρεψαν), ἡ Ἑταιρεία διένει κατ᾿ αὐτὰ 40,000,000 ἀντίτυπα τῶν Ἁγίων Γραφῶν, κατὰ τὰ τρία δὲ τελευτα ἔτη ἐν συγκρίσει τὰ ἑξῆς·

	1917-18	*1916-17*	*1915-16*
Βίβλους.	718490	837168	889105
Κ. Διαθήκας	1566683	1903315	2433061
Μέρη	7102009	6798752	7737451
	8387182	9539235	11059617

Ἡ προϊοῦσα ἐλάττωσις τῆς κυκλοφορίας κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα οὐδὲν σημαίν καθ᾿ ὅσον ἡ κυκλοφορία τοῦ τελευταίου τῶν πολεμικῶν ἐτῶν ὑπερτερεῖ τὴν τ τελευταίου πρὸ τοῦ πολέμου ἔτους, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ κυκλοφορία εἶχεν ἀνέλ εἰς τὸ ἀνώτατον ἐν εἰρήνῃ ὅριον αὐτῆς, κατὰ 429.000 ἀντιτύπων, ὁ δὲ μέσ ὅρος τῆς κυκλοφορίας κατὰ τὰ τρία τελευταῖα πολεμικὰ ἔτη τὴν κυκλοφορί τοῦ αὐτοῦ τελευταίου προπολεμικοῦ ἔτους πλέον τοῦ ἑνὸς ὁλοκλήρου ἑκατο μυρίου ἀντιτύπων.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Διευθυντὴς ΧΑΡΙΛ. Ι. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ